

πετροβολᾷ τῇ θάλασσα τὴν πικροκυματοῦσα.
—Θάλασσα πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα,
θάλασσα, ποῦν' ὁ ἄντρας σου, καὶ ποῦναι τὰ παιδιά σου.

Διὰ τοὺς ἐγγραμμάτους.

Γραμματικὸς ἐκάθονταν σ' ἀφεντικὸν σαράϊ,
κι' ἐπίασε καὶ κοντύλιαζεν ἐννιά χρονῶν μελάνη,
καὶ ἡ μελάνη ἔσταξε κι' ἐβάψαν τὰ ρουχίσια.
κι' ἡ κόρη ποῦ τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ποῦ τὸν καλοπέρνει,
σ' ἐννιά ποτάμια τᾶπληνε κι' ἐβάψαν τὰ ποτάμια.

Διὰ τοὺς ἄρχοντας.

Ἄφέντ' ἀφέντ' ὀλάφεντη, πέντε βολαῖς ἀφέντη,
πέντε βολαῖς ἀφέντεφες καὶ πάλ' ἀφέντης εἶσαι.
Πέντε κρατοῦν τὸ μαυρὸ σου καὶ δέκα τὸν σελώνουν,
καὶ δεκοτῶ παρακαλοῦν—ἀφέντη καβαλικά—
Καβαλικεύεις, χαιρέσαι, πεζεύεις καμαρώνεις.
Ὅπου πατεῖ ὁ μαυρὸς σου πηγάδια φανερώνει,
πηγάδια συρτοπήγαδα, αὐλαῖς μακρῶν μείναις.

Ἀποχαιρετισμοί.

Πολλάπαμε καὶ ποῦπαμε, τώρα κι' ἀπὸ σιμά του.
Λύσετ' ἀφέντη, λύσετε τὴν ἀργυρῆ σακούλα,
κι' ἂν ἔχης ἄσπρα, δός μας τα, φλωριά μὴ τα λυπᾶσαι,
κι' ἂν ἔχης κᾶνα χαίρλε, κέρνα τὰ παλληκάρια.

Ὅσαις ὑγεγαῖς τόσαις χαραῖς καὶ φέτο κι' ὄλο ἕνα,
νὰ ζήσης χρόνους ἑκατὸ καὶ πεντακόσια φῶτα,
νὰ ζήσης σὰν τὸν Ἐλυμπο σὰν τᾶγριο περιστέρι.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ἄντ' αὐτοῦ ἡ οἰκοδέ-
σποινα δωρεῖται αὐτοῖς ἀπερχομένοις ἀργυρᾶ
τινα κερμάτια. Ταῦτα δὲ συναγόμενα ἀκολου-
θῶς παραδίδονται τῷ ἐπιτρόπῳ τῆς Ἐκκλη-
σίας, ὅστις εἰς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου των προσφέ-
ρει αὐτοῖς τὴν ἐπιούσαν πολυτελεῆ γεῦμα. Τὸ
δὲ ἐσπέρας συγκροτοῦσι χορὸν ἐν τῷ δημοσίῳ
χοροστασίῳ, ἐν ᾧ παρίστανται θεῶμενοι ἅπαν-
τες σχεδὸν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἀμφοτέρων
τῶν φύλων. Χορεύοντες δὲ ἄδουσι διάφορα ἔ-
σματα, ὧν πρωτεύει κατὰ τὴν τάξιν τὸ τοῦ
καπετάν-Σταθᾶ, γνωστοῦ ἐκ τῆς νεωτέρας ἱστο-
ρίας ἀρματωλοκλέπτου τῶν Ἀγράφων ἔχον ὧδε :

Σ' τ' Ἀγραφα κλαίει μὴ παπαδιὰ μικρῆ παπαδοπούλα,
πῆραν οἱ κλέφταις τὸν ὕγιὸν κι' ἄλλον ὕγιον δὲν ἔχει.
Γράφουν χαρτιά καὶ προσδοῦν, γράφουν χαρτιά καὶ
[στέλνουν.

—Σ' ἐσένα καπετάν-Σταθᾶ, σ' ὄλα τὰ παλληκάρια,
μὴ μοῦ χαλάστε τὸν ὕγιὸν τᾶλλον ὕγιον δὲν ἔχω.
Τσα πράξια σ' τὸ γραμματικὸ, πῶς οἱ σ' τὸν καπετάνο
κι' ἀπῶνα σημομάχαιρο σ' ὄλα τὰ παλληκάρια.

Ἐκ Θεσσαλονίκης τῆ 10ῃ Μαρτίου 1888.

Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Οὐδὲν περιποιεῖ μείζονα τιμὴν τῇ γυναικί ἢ
ἡ ὑπομονὴ αὐτῆς, καὶ οὐδὲν περιποιεῖ αὐτῇ ἡ-
τονα τιμὴν ἢ ἡ ὑπομονὴ τοῦ συζύγου τῆς.

Η ΕΝ ΚΟΡΣΙΚΗΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

ΙΖ'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΤΩΝ ΑΠΟΙΚΩΝ ΤΟΥΤΩΝ.

Ἐκ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων τοῦ Δημαρ-
χείου τῶν Καρυῶν, ὡς καὶ ἀνωτέρω διέλα-
βον, ἐξάγεται ὅτι οἱ ἐν Κορσικῇ ἐγκαταστα-
θέντες ἄποικοι Ἕλληνες ἦσαν ὄχι μόνον Πελο-
ποννήσιοι Οἰτύλιοι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν,
οἷον ἐκ Κυθήρων, ἐκ Πάρου, ἐκ Κῶ, ἐκ Σμύρνης
ἐκ Χίου, ἐκ Κρήτης, ἐκ Ψαρῶν, ἐκ Κερκύρας
καὶ ἄλλων εἰσέτι πόλεων. Ἐκ τούτου λοιπὸν
ἔπεται ὅτι καὶ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς ἀ-
ποικίας ταύτης ὑπῆρξεν ὄχι καθαρῶς Πελο-
ποννησιακόν, ἀλλὰ μίκτον. Οἱ Ἕλληνες οὗτοι,
ὡς πληροποροῦμαι, ἐξηκολούθησαν νὰ ὁμιλῶσι
τὴν ἑλληνικὴν καὶ μόνον αὐτήν, σχεδὸν μέχρι
τοῦ 1830. Ἔως τότε ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ἐγνώ-
ριζον τὴν ἰταλικήν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως
ταύτης μέχρι σήμερον τὰ πράγματα ἠλλάξαν
ὀλοτελῶς. Τὴν σήμερον ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὁμι-
λοῦσι τὴν ἰταλικήν ὡς Κορσικανοὶ αὐτόχθονες,
τὴν δὲ ἑλληνικὴν μόνον οἱ γέροντες τὴν ὁμι-
λοῦσιν.

Συνήθως, ἐν ταῖς κοιναῖς τοῦ βίου περιστά-
σεσι, τὸ μεγαλείτερον στοιχεῖον ἀπορροφᾷ τὸ
μικρότερον, τὸ δὲ ἔργον τοῦτο ἔτι περισσότερον
ἐπιταχύνεται, ἐφ' ὅσον τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶ-
ναι ὁμογενῆ. Καθαρῶς ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι,
λόγου χάριν, μεταβαίνουσιν εἰς Γαλλίαν καὶ
ἐγκαθίστανται ἐκεῖ. Αἱ τοιαῦται οἰκογένειαι
μετὰ δύο ἢ τὸ πολὺ τρεῖς γενεάς ὀλοτελῶς
ἐγκαλλίζονται. Καὶ τὰνάπαλιν, οἰκογένειαι τῆς
δυτικῆς Εὐρώπης, ἐγκατασταθεῖσαι ἐν Ἑλλάδι,
μετὰ τινὰς γενεάς μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἀρχαίας
καταγωγῆς των διετήρησαν, καὶ τοῦτο ἰκανῶς
ἐξελληνισμένον. Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι γενικὸς καὶ
μόνον ἐξαιρέσεις δέχεται. Τοιαύτη τις ἐξαιρέσις
συνέβη καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν ταύτην ἀποι-
κίαν, ἧτις μετὰ 211 ἐτῶν ὑπαρξῆν ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ μεγάλου τούτου Κορσικανικοῦ στοιχείου,
ἔτι καὶ σήμερον παρέχει σημεῖα τινὰ ζωῆς κα-
θαρῶς ἑλληνικῆς. Τοῦ φαινομένου τούτου ἐξή-
γησιν θὰ προσπαθῶ νὰ δώσω ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

Ἡ ταυτότης τῆς θρησκείας, τῆς γλώσσης
καὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἀποτελοῦσι ἐν τοῖς
ἔθνεσι τὸν σύνδεσμον τῆς ἐνότητος. Οἱ δὲ λαοὶ
οἵτινες συνδέονται διὰ τῶν τριῶν τούτων δε-
σμῶν καλοῦνται ὁμογενεῖς.

Ἡ γλῶσσα εἶναι καὶ λέγεται ζῶσα, ὅταν
μεταδίδεται ἀπὸ τὴν μητέρα εἰς τὸ τέκνον, θη-

λάζουσαν αὐτό. Ζῶσα δὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἐκείνη, ἣτις δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ συντακτικόν, ἣτις ἀκρωτηριάζεται ὑπὸ τὸν κάλαμον τοῦ λογίου καὶ τὴν ὀποῖαν ὀμιλεῖ ὁ λαός. Τοιαύτην γλῶσσαν εἶχον οἱ πρῶτοι ἄποικοι Ἑλληνες τῆς Κορσικῆς, καὶ τοιαύτη, ἔτι καὶ σήμερον, σώζεται εἰς τὰ στόματα τῶν γερόντων.

Ἡ ἔλλογος καλλιέργησις τῆς ζωσῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καθιστᾷ τὴν παρ' ἡμῖν κοινὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Πῶς λοιπὸν οἱ Ἕλληνες οὗτοι ἠδυνήθησαν ἢ ἀντιστῶσιν κατὰ τοῦ Κορσικανικοῦ χειμάρρου ἐπὶ δύο αἰῶνας ;— Εἶδομεν ἤδη πῶς κατὰ τὴν θρησκείαν διέφερον τῶν Κορσικανῶν, ἂν καὶ κατ' οὐσίαν ἔγειναν ὅμοιοι διὰ τῆς μεταξύ ἀποίκων Ἑλλήνων καὶ γενουνησιακῆς Δημοκρατίας ἀνταλλαγείσης συνθήκης, τούτεστι Δυτικοὶ καὶ οἱ μὲν, Δυτικοὶ καὶ οἱ δέ. Εἶδομεν ἐπίσης πῶς κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα δὲν εἶχον οὐδεμίαν σχέσιν μεταξύ αὐτῶν. Ὡσαύτως εἶδομεν πῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 1830 οἱ Ἕλληνες οὗτοι εὐρίσκοντο εἰς ἀδιακόπους πολέμους καὶ ἔριδας μετὰ τῶν Κορσικανῶν. Ἐνεκα δὲ πάντων τούτων οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον μεγάλην συγκοινωνίαν μετὰ τῶν Κορσικανῶν καὶ μάλιστα δὲν συνῆπτον συνοικέσια μετ' αὐτῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο στοιχεῖον διετηρήθη ἀκμαῖον μέχρι τοῦ 1830, καὶ ψυχωραγοῦν μέχρι σήμερον.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης μέχρι σήμερον τί συνέβη ; Οἱ Ἱερεῖς τῶν Ἑλλήνων τούτων, ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς προπυγάνδας, τοὺς διδάσκουσι καὶ τοὺς πείθουσιν ὅτι δὲν εἶναι πλέον Ἀνατολικοὶ ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ Δυτικοί. Ὡς ἐκ τούτου πολλὰ ἦθη καὶ ἔθιμα ἑλληνικὰ ἤρχισαν νὰ ἐξαφανίζωνται καὶ ν' ἀντικαθιστῶνται ὑπ' ἄλλων τοιούτων Κορσικανικῶν. Ἐνεκα δὲ τῆς καταπαύσεως τῶν ἐρίδων καὶ πολέμων μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Κορσικανῶν, ἐπῆλθεν ἡ πλήρης συγκοινωνία καὶ ἡ συμφιλίωσις ἀναμεταξύ αὐτῶν. Καὶ συνέπεια τούτου ὑπῆρξεν ἡ σύνδεσις συνοικεσίων μεταξύ τῶν δύο τούτων στοιχείων. Τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν οἰκογένειαν Ἑλληνικὴν ἐν Κορσικῇ, ἢ ὅποια γὰρ μὴ ἔλη ἀναμεμιγμένον τὸ αἷμά της μετὰ τῶν Κορσικανῶν.

Δι' ὅλους δὲ τοὺς λόγους τούτους ἤδη ἀπὸ τοῦ 1830 ἤρχισε τὸ μεγαλείτερον στοιχεῖον ν' ἀπορροφᾷ τὸ μικρότερον. Ἡ δὲ φυσιολογικὴ αὕτη ἐργασία προβαίνει ὀσημέρην γιγαντιαίως βήμασιν.

Φυσιολογικῶς λοιπὸν ἡ ἀποικία αὕτη εἶναι καταδικασμένη νὰ χάσῃ τὴν ἑλληνικὴν τῆς ζωῆν καὶ τὴν ἑλληνικὴν τῆς γλῶσσαν, τούτῳ

χιστον μετὰ δύο γενεάς, εἰάν ἀνωτέρα τις δύναμις δὲν μεταβάλλῃ τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων.

Τοῦθ' ὅπερ δὲ λέγω περὶ τῶν ἐν Καρυαῖς Ἑλλήνων ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἀποικίας αὐτῶν.

Ἐπάρχει ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον αἰσθημα ἴνα, ὡσάκις βλέπει τὸν πλησίον του εἰς μέγαν κίνδυνον διατελοῦντα, σπεύδῃ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς νὰ εἶναι κατάλληλος ἢ ἱκανὸς πρὸς ἀνακούφισιν αὐτοῦ. Τοιοῦτο δὲ τι συνέβη καὶ εἰς ἐμέ, μετὰ τινων μηνῶν διαμονὴν ἐν Καρυαῖς, ὅταν διέγνωσα καὶ ἐξηκριθῶσα τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ εἰσέτι ζῶσα ἑλληνικὴ αὕτη ἀρχαιοτήτης. Ὑπὸ ψυχολογικὴν δὲ ἔποψιν τὸ θέαμα, ὅπερ παρουσιάζουσι τὴν σήμερον οἱ κάτοικοι τῶν Καρυῶν Ἕλληνες, εἶναι ἄξιον μεγάλης περιεργείας καὶ μελέτης. Καθὼς δὲ ἰατρός τις, ἐνώπιον φθισιῶντος ἀσθενοῦς, ἀφοῦ πρότερον παρηκολούθησεν ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀσθενείας, ἐπὶ τέλους παρίσταται θεατῆς ἐν ἐπιγνώσει τοῦ ἐπιχειμένου ὀλέθρου, ὡσαύτως καὶ ὁ ψυχολογῶν ἐν Καρυαῖς δύναται νὰ διαγνώσῃ καὶ παρακολουθῆσῃ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ λαὸς οὗτος ἀποθνήσκει ὑπὸ ἔθνολογικὴν ἔποψιν. Ἡ παροῦσα ἐποχὴ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ γλώσσης τῶν Καρυῶν εἶναι παρεμφερὴς πρὸς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ψυχωραγοῦντος. Εἰσέρχεται τις, λόγου χάριν, ἐν τῷ μέσῳ οἰκογενείας τινὸς καὶ ἀμέσως παρατηρεῖ ὅτι οἱ γέροντες ὀμιλοῦν καθαρώτατα τὴν καθ' ἡμᾶς ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν προτιμοῦν ἐν τῇ ὀμιλίᾳ τῆς Κορσικανικῆς, καὶ εἶναι πλήρεις ἑλληνικῶν αἰσθημάτων. Τὰ τέκνα τούτων ὀμιλοῦν μὲν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀλλὰ βεβιασμένως, διὸ καὶ ἐν τῇ κοινῇ ὀμιλίᾳ προτιμοῦν ταύτην τὴν Κορσικανικὴν. Τὰ τέκνα δὲ τῶν τελευταίων τούτων δὲν ἤξεύρουσιν ἄλλην ἑλληνικὴν φράσιν εἰμὴ τὴν Καλησπέρα, τὴν ὀποῖαν μεταχειρίζονται δι' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου. Ἡ ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ γλῶσσα τῶν τέκνων τῆς τελευταίας ταύτης γενεᾶς ὅποια τις θὰ ἦναι ;.... Τοιαῦτα τινὰ βλέπων καὶ προβλέπων, κατελήφθην ἀγῶ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀνακουφίσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπον ἤδη ὅτι τὸ σχολεῖον τὸ ὁποῖον ἱδρυσαν οἱ ΚΚ. Σ. Μεταξῆς καὶ Χ. Ζωγράφος κατεπολεμεῖτο ἀνηλεῶς, δι' ὅσους λόγους εἰς τὸ ἐπόμενο ἀρθρον θὰ διαλάβω, ἐσκέφθην τὸν ἀκόλουθον τρόπον τῆς θεραπείας, τὸν ὁποῖον καὶ ἐξέθεσα ἐν ἐκτάσει τοῖς εἰρημνίοις Κυρίοις.—Οἱ Κύριοι οὗτοι ἀπεφάσισαν νὰ δαπανήσουν ἐπὶ ἐπτὰ ἔτη 24500 φράγκα πρὸς διατήρησιν Ἑλλήνων διδασκάλου ἐν Καρυαῖς. Ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, εἰάν μόνον αἰ 15000 φρ. ἐτίθεντο ἀπαξ διὰ

παντός εις τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἔφερον ἐτήσιον τόκον 750 φράγκα. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι μία ὁποιαδήποτε Ἑλληνικὴ τῶν Καρυῶν, ἀφοῦ πρότερον θὰ ἐξεπαιδεύετο ἐν τινι ἐκπαιδευτικῷ Καταστήματι τῶν Ἀθηνῶν, θὰ ἐθεώρει μετὰ ταῦτα μεγάλην εὐτυχίαν τῆς τὸ νὰ λαμβάνῃ ἐτησίως τὸν μισθὸν τοῦτον καὶ νὰ διδάσκῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν τῇ πατρίδι τῆς. Λέγω δὲ τοῦτο ἐν ἐπιγνώσει, διότι ἤξεύρω κάλλιστα ὅτι αἱ Γαλλίδες διδασκάλισσαι δευτέρας τάξεις, διδάσκουσαι ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας, δὲν λαμβάνουσιν ὡς μισθὸν εἰμὴ 900 περίπου φράγκα κατ' ἔτος. — Καί, τί μὲν ἀπεφάσισαν περὶ τοῦτου οἱ Κύριοι ἰδρυταὶ τοῦ ἐν Καρυαῖς Ἑλληνικοῦ σχολείου, ἀκριβῶς δὲν ἤξεύρω. Ὅπως δὲ ἔως δὲν παύω τοῦ νὰ θεωρῶ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς θεραπείας ὡς ἄξιον πολλῆς προσοχῆς. Διὸ καὶ διατελῶ πάντοτε πρόθυμος εἰς τὰς διαταγὰς παντός βουλομένου νὰ λάβῃ παρ' ἐμοῦ ἐκτενεστέρως πληροφορίας ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτου.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

N. B. ΦΑΡΔΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΟΥΜΑ

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Μόντε Χρίστου εἶχε καταστρέψει οἰκονομικῶς τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν, ὅστις εἰς οἰκοδομὴν αὐτῆς εἶχε δαπανήσει ἄπειρα ποσά. Διῆγεν ἐκεῖ βίον ἡγεμονικόν, διατηρῶν δλόκληρον σύνταγμα ὑπηρετῶν, οἵτινες ἔκλεπτον αὐτὸν ἀναισχύντως. Ἐπὶ τοῦτου διηγοῦνται τὸ ἐπόμενον ἀστεῖον γεγονός. Ὁ Δουμᾶς ἀναχωρήσας εἶχεν ἀφήσει τὴν κλεῖδα τῆς ἐπαύλειος εἰς μίαν τῶν φίλων του, τὴν κυρίαν Περσῶν. Μετ' οὐ πολὺ ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἀπελπιστικὴν ἐπιστολὴν λέγουσαν· «Ἐν τῇ οἰνοθήκῃ δὲν ὑπάρχει πλέον συνήθης οἶνος διὰ τοὺς ὑπηρετάς. Τί νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς νὰ πίνωσι; Δὲν ἔμεινε ἄλλο παρὰ καμπανίτης!..» Ὁ Δουμᾶς ἀπήντησεν ἀμέσως· «Δότε τοὺς καμπανίτην. Τοῦτο ἴσως θὰ τοὺς μεταβάλῃ.»

Εἶνε πάμπολλα τὰ περὶ τοῦ μυθικοῦ τοῦτου πύργου ἀνέκδοτα, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν καὶ τὸ ἀκόλουθον.

Πρωίαν τινὰ ἀναγγέλλουσιν εἰς τὸν Δουμᾶν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Φλωρεντίνου, ὅστις μετὰ μεγίστης εὐκολίας ἔγραφε καὶ τὴν γαλλικὴν ὡς ἐπιφυλλιδογράφος τοῦ *Συνταγματικοῦ*. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μυθιστοριογράφος ἐτελείονε τὸ πρόγευμά του μετὰ τοῦ υἱοῦ του, νεωτάτου ἔτι ὄντος. Ὁ ὑπηρετῆς εἰσήγαγεν ἄνευ ἐθιμοτυπίας τὸν ἐπισκέπτην ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. Μόλις ὁ ἐπιφυλλιδογράφος ἐκάθησε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ παρο-

ψίδος ἐπιδορπίων ἐκ τῶν ἀπλουστέρων. Ἐν αὐτῇ ἦσαν μόνον δύο μικρὰ μαῦρα δαμάσκηνα ἡμίξηρα.

— Ἀγαπητέ μου Φλωρεντίνε, ἀνέκραξε τότε ὁ Δουμᾶς, ἐπειδὴ παρατηρεῖς τὴν παροψίδα ταύτην, λάβε, παρακαλῶ, ἐλευθέρως ἐν τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ δαμάσκηνα καὶ φάγε το.

Καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς προσέθεσε μειδιῶν·

— Ἡξεύρεις ὅτι ἔφαγες πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων;

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ ἐπιφυλλιδογράφος.

— Ἀπλουστάτα! Τὰ δύο αὐτὰ μικρὰ δαμάσκηνα, τὰ ὅποια εἶδες, εἶνε πᾶν ὅ,τι μοῦ ἔμεινεν ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ Μόντε Χρίστου, καὶ αὐτὸ μοῦ ἐκόστισεν ἐν ἑκατομμύριον!

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Käthi Barlay.

Ὅπως μέσ' ἔς μαῦρα, τρίςβαθα νερά,
Πόχουν ἢ Νεράιδες μαγικὰ παλάττα
Σέρνετ' ἢ βαρκοῦλα τοῦ φτωχοῦ ψαρᾶ....
Σύρθηκ' ἢ ζωὴ μου μέσ' ἔς τὰ δύο σου ἄμνια
Ὅπως μέσ' ἔς μαῦρα, τρίςβαθα νερά.

Ὅπως ἢ βαρκοῦλα τοῦ φτωχοῦ ψαρᾶ
Δέρνεται, ραγίζει, γίνεται κομμάτια
Μέσ' ἔς μαγεμμένα, τρίςβαθα νερά....
Χάθηκ' ἢ ζωὴ μου μέσ' ἔς τὰ δύο σου ἄμνια
Ὅπως ἢ βαρκοῦλα τοῦ φτωχοῦ ψαρᾶ.

Ἐν Λειψία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἄριστον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὰ νεανικὰ αἰσθήματα καὶ αἱ πρεσβυτικά σκέψεις.

Ἡ μάλιστα ἐπιβλαθὴς παραφροσύνη εἶνε ἡ ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν σοφίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ μεγάλη Βρετανία παράγει κατ' ἔτος 156 ἑκατ. τόννων γαιανθράκων, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι 72, ἡ Γερμανία 53, ἡ Γαλλία 20 καὶ τὸ Βέλγιον 17. Περὶέρως εἶνε ἡ κατ' ἀνθρώπον παραγωγὴ ἐν ταῖς διαφόροις χώραις. Αὕτη τείνει γενικῶς εἰς αὐξήσιν, ἰδίως ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ. Τῷ 1873 ἡ ἐτησία παραγωγὴ ἐνὸς ἀνθρακωρύχου Ἀγγλοῦ ἦτο 235 τόννοι, τῷ 1878 ἦτο 356, τῷ 1880, 401, τῷ